

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

R. I. P.

NA cosa famosa hi ha hagut: las bodas de Camacho; pero de aquí en avant hi haurá una cosa més famosa encare que las bodas, y aquesta cosa será l' enterro de Camacho.

¡Quí l' hi havia de dir!
¡Tant guapo, tant fresch, tant va-

lent que anava!

Ell, D. Joan Francisco, lo reposter dels sagastins, l' home encarregat de provehirlos lo rebost, la cuyna y la taula, l' element més necessari de la situació fusio-

nista... ¡Sembla mental!
Perque, la veritat es que D. Práxedes contant ab ell, vivia descansat... ¡y tant descansat que tot lo dia jeyal!

— Qué fa D. Práxedes? li preguntavan los seus amichs, al veurel guardant l' horisontal tot lo sant dia, y ell responia invariablement, segons l' hora á que li feyan la pregunta:

Avants de dinar deya:—Miri aquí, faig la siesta del carnero per agafar gana.

Després de dinar, exclamava:—Ja ho veu, faig la siesta del fraile per digerir.

—Pero ¿y l' país?

—Del país ja se 'n cuida en Camacho: no hi ha má com la seva per munvirlo.

Y ab mahometana indolencia 's tombava del altre costat, murmurant:

—Sols Déu es Déu y qui 'n sápigam més que jo, que veji si 'm desperta.

La veritat es que tot lo que tèn de poltró l' president del ministeri, tenia de actiu y de incansable l' seu ministre d' Hisenda.

Treure diners de una nació extenuada y pobra; munvir llet y més llet de una vaca tísica; viure á expensas d' un país que no tèn vida es un dels problemas més difícils, y l' tal Camacho estava sempre disposat á resoldre'l, sense pertubar-se.

L' únich qu' exigia es que no li fessen cap observació. Volia fer y desfer á la mida del seu gust, sense admetre ni renys, ni queixas de ningú.

Era una especie de ministre institució.

Sempre carregat de plans, que si per ell eran plans, pels demés eran montanyas, quan se proposava una cosa, no hi havia obstacle que l' detingués, ni dificultat que l' espantés, ni contra-temps que li fes girar l' esquena. Com los toros embestia sempre de dret, y quan ficava la banya á un forat, primer l' haurian mort que ferli treure.

—Es tot un caràcter, deyan los seus admiradors.

—En efecte: es un mal caràcter, replicavan los que havian tingut la desgracia de topar ab ell.

—Es tot un caràcter, deyan los seus admiradors.

—En efecte: es un mal caràcter, replicavan los que havian tingut la desgracia de topar ab ell.

Entre 'ls fets més culminants de la seva vida de ministre, s' hi conta la ruidosa reforma de las tarifas industrials, que va donar per resultat la protesta de tota la gent que aquí á Espanya 's campa la vida treballant.

Pero com que aquests son los menos, los industrials espanyols van quedar derrotats sota las plantas dels comissionats de apremis.

Desde llavors que l' gust de treballar se paga molt més car de lo que 's pagava, ab la circumstancia peregrina que l' déficit qu' era avants com á deu, are es com á cinquanta, perque l' gust de no fer res se cobra are també més car de lo que 's cobrava.

Ademés en Camacho, amich de conciliar la serietat de ministre que ningú com ell ha tingut may, ab una que altra brometa que li dongués fama de home de ingeniu agut, va empescarse alló de rebaixar lo tipo de la contribució territorial, desde l' 22 al 16 per cent.

Los propietaris al principi no hi veyan d' alegria; pero després, quan hi van veure, van trobar-se ab que tot havia sigut una broma, perque l' 16 per cent havia de computarse segons los amillaments fets á gust dels empleats del mateix Camacho, y tot ben garbellat resultava que sortia més car lo 22 que l' 16.

Va tractar després de pulirse 'ls boscos del Estat, y com que als boscos hi ha molta brossa, va entraban-carse y ¡va caure! y ab ell va caure tot lo ministeri.

Pero va caure per tornar á alzar-se.

—Jo necessito aquest home, deya D. Práxedes; sense ell tant se val no tornari. Primer prescindiré del tupé que de D. Joan Francisco.

Y al constituhir novament ministeri sobre l' sepulcre de D. Alfonso XII, los fusionistas van alsar en brassos al famós Camacho.

Aquell dia l' gloriós ministre de Hisenda va tenir rodaments de cap. L' ambició de ser més que un ministre subjecte á las ordres de un ministeri, va apoderarse de la seva ànima. Tothom li deya qu' era l' número hu, y 's va proposar serho.

Viure més temps sobre 'l país, era impossible: lo pobre país á las sevas mans, ha quedat reduhit á la més minima expressió possible.

Era precis atacar no als que donan menjar, sinó als que menjan.

—Un plat menos, va dir en Camacho.

Y tots los seus companys van respondre:

—No hi passém.

—Donchs jo dimiteixo.

—No... per mor' de Déu... Miri que 'ns deixa á l' estacada. ¿Qué fora de nosaltres sense vosté?...

Y de moment va sortir-se ab la seva, incautant-se de las caixas especials de Guerra y Marina, y retallant sense pietat lo pressupost de tots los ministeris.

Pero desde aquell dia tothom li ensenyava las dents: los uns de gana y 'ls altres de rabia.

La seva perdició estava decretada.

Y s' ha passat perque maltractés á Catalunya y perque exasperés á Valencia, fins que al últim va atrevir-se ab los castellans, prenent despossehirlos de las devesas boyals.

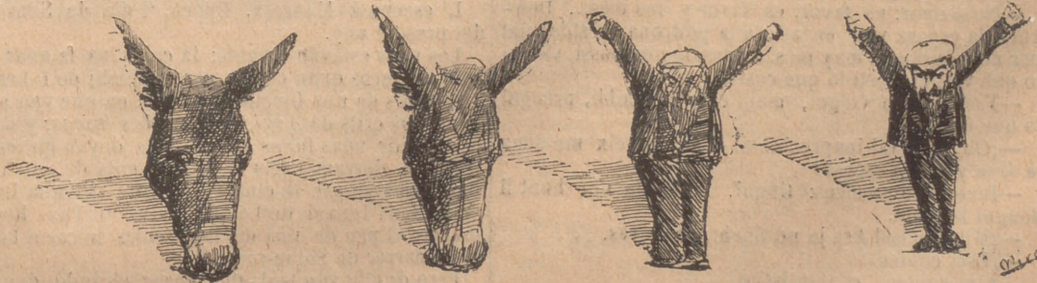
¡Als castellans, nada menos que als castellans! Guerra á mort! van cridar los nets del conde Fernan Gonzalez, y fins aquells diputats més cuneros y més amichs de 'n Sagasta, van atrevir-se á treballar descaradament contra l' famós Camacho. Y en Sagasta, menjantseli la partida, al veure que tal vegada fins tenia intent de sustituirlo, l' ha deixat dimitir y l' ha enviat á passeig ab tot lo salero de qu' es capás l' home que pentina l' tupé més formidable d' Espanya.

—D. Práxedes, tant mateix n' ha fet una mica massa, li diuben are alguns dels seus amichs.

—Es que ja comensava á estar empipat d' aquest tipo.... Y després, vaya una manera d' escorxar al país. Que l' escorxi està bé; pero que ho fassi de manera que l' país no cridi. Qué voléu que 'us diga, los crits del país me posan nerviós, y no 'm deixan dormir.

P. K.

TRANSFORMACIÓ.

De primer no es més qu' un ase, del ase un carlista 'n neix; pero d' un y d' altre modo sempre ve á semblá l' mateix.

TUPÉ Y LLORÓN.

GENERAL! Gracias á Déu que ha arribat. Ja 'm creya que no vindria...

—Don Praxedes... ¿qué no 'm coneix? Ja sab que jo no fallo may. Puch tardar; pero un' hora ó altra, arribo.

—Si, y devagadas arriba á missas ditas. En fi, deixémnos de tonterias y aném á lo que interessa.

—¿Qué hi ha de nou?

—Acabo de venir d' allá... ¿sab? de la Granja, y porto l' anima plena d' amargura.

—¿Si? Pues miri, jo també n' he vingut no fa gayre y torno ab l' anima molt alegre.

—Ja m' ho penso. La Granja es lo mateix que una seba; al un li dona molt gust y al altre li fa plorá 'ls ulls.

—Veyám, veyám: óbrim lo cor y desfogui en mi tolas las sévas penas. ¿Qué t'è?

—Tinch pòr.

—¿Pòr de qui? ¿de mi?

—Cal Vostè no me 'n ha fet may. Pero 'l cel está plé de núvols y la terra plena d' enemichs formidables. Lo ministeri se m' ha esquarterat, y encara que ab tota la mèva trassa hi correget á tapar l' esquierda, temo que al millor dia... ¡patarás!

—¿Qué vol dir?

—Que temo que se 'n vaja tot á can Pistras.

—¡Bah! ¿embla n' entida que s' haja tornat tant miqueta. Justament jo crech que may haviam estat tant bé com ara. O sino á veure; ¿ahóni es en Cánovas?

—Fora d' Espanya.

—¿Y en Romero Robledo?

—Prenent banys al nord.

—¿Y en Martos?

—Rondant per Andalusia...

—¿Y donchs? Sent fora tots aquests estripa-quentos ¿á qui ha de tenir pòr? ¿á n' en Salamanca? En un tancar y obrir d' ulls me 'l empasso. ¿A n' en Lopez Dominguez? Si obra la boca li clavo un tap perque no enrahoni may més ¿Als republicans? Que s' atreveixin á xistar. ¿A l' esquierda? Son una colla de tísichs. ¿Als carlistas? Casi tots cobran, y no serán tant tontos de cambiar las dolsuras del presupuesto per las incomoditats de la montanya...

—No, no, no; no temo á cap d' aquestos. Lo que m' espanta no es en Pere ni en Pau, ni fulano ni sutano. Lo pais, lo pais es lo que 'm preocupa...

—¿Y aral, per que?

—Perque l' está ballant molt magre, y d' una nació aburrida se 'n pot esperar qualsevol cosa.

—Pues si está aburrida, que toqui la guitarra y 's distraurá.

—Si; tot aixó es bo per dir... ¡Si vostè sentis las pestes que m' sento per tot arreu! La gent no fa altra cosa que pendre banys, ventarse y dir mal de mi á tot' hora y per tots cantons. Creguim, la situació está delicada, delicadíssima: bastaria una ayrada insignificant per declarárseli una pulmonia mortal.

—¿Carambal No digui aixó, que casi comenzo á espantarme.

—Es l' ica ventajita que tinch; vostè comensa y jo ja acabo.

—Nada, nada, donchs; mirém si podém arreglarho d' un modo ó d' un altre.

—¿Angeial Precisament per xó li he suplicat que vingues.

—¡Ah! ¿es dir que jo puch ferhi alguna cosa?

—Y tall De voste depen tot.

—Donchs aboqui; estich prompte á servirlo; primer es la monarquia que tot.

—Li seré franch. L' únich que necessito es la séva espasa: si vostè me la concedeix, estich salvat y m' sento ab foras per arrostrar tolas las contingencias del porvenir.

—¿Es dir que tenint la mèva espasa...?

—Li repeteixo; la séva espasa es lo tot; lo simbol de la pau, la garantia del poder, lo puntal de la situació, la clau de la felicitat d' Espanya.

—Home, home; vostè 'm fa massa justicial

—No senyor: es favor, es favor y res més... Donguim la espasa y m' encasto á la poltrona presidencial per no móurem n' may més... passi lo que passi, vingui lo que vingui, costi lo que costi.

—Fassi lo que vulgui, mani com li sembli, prengui lo que falta...

—¡Oh, general inapreciable! ¿Tant mateix me dona la séva gloriosa espasa?

—Incondicionalment: tingui. Pósissela allí hont li dongui la gana.

—¡Mil gracias! Ara ja no tinch pòr de res.

—¿Está content?

—Així-content, contentíssim.

—Pues sent aixis me 'n vaig; ja sab que t'è la espasa: ¡jara no la perdí!

—¿Qué tinch de perdre, sant cristiál

—Abur.

—Hasta la vista —

Lo General, baixant la escala:—¡Pobre don Praxe-

des! Se veu que 'm respecta molt... ¡No l' he fet poch content ab lo regalo de la espasa!

En Sagasta, desant l' arma de don Arseni en un armari:—¡Bravíssim! L' únich que 'm donava engunia era l' espasa d' aquest tipo... Ara que 'l tinch desarmat, que 'm fassi un nus á la qua.

FANTASTICH.

o fiscal del Supremo acaba de publicar una circular que ha provocat un gran escándol. La circular del fiscal del Supremo tendeix á obrir los ulls dels tribunals contra 'ls qu' escribuen y contra 'ls que 's reuneixen per proclamar determinadas ideas.

Ideas que 'l govern ha dit mil vegadas qu' eran lícitas sempre que per realitzar-se s' apelés als medis legals.

De manera que tenim un fiscal que condemna al govern, á pesar de lo qual lo govern li ompla la menjadora.

¿Veritat que aixó es una anomalia?

Una anomalia ó una *animalia*, com vostés vulguin.

Lo general Salamanca ha dimitit.

Primè en Camacho; després en Salamanca.

L' home que donava menjar als ministres, y 'l que donava menjar als militars.

A veure, á veure, quin dia dimitirán fins las cassolas de la cuyna del presupuesto, y las tapadoras de las marmitas del ranxo.

A mes del general Salamanca ha dimitit lo general Reina.

¡Fins un que 's diu Reina!

Sintomas dels temps.

¿Y qué ha fet en Sagasta per substituirlos?

Ha nomenat á dos generals conservadors.

Es alló que diu lo ditxo: «Quan la carn ha de ser del llop, ella mateixa se 'n hi va.»

Acaban de celebrarse á Fransa eleccions de consells generals, y enardits lo monárquichs per l' expulsión dels prínceps, y recordants de las ventajitas que havian alcançat en las eleccions del 4 de octubre, ja 's menjavan la poma. La poma y la pomera.

Y prosseguint aquella táctica jesuítica qu' en la citada fetxa del 4 de octubre tant vá favorirlos, estretament coaligats, y sense dirse monárquichs, s' han presentat com á conservadors, per veure si arreplegavan l' apoyo més ó menos espontáneo de certs elements republicans disgustats de las tendencias radicals de la República.

Sempre ab la máscara á la cara.

Pero aquesta vegada no anirán á Roma per la penitencia.

Ab careta ó sense careta, la Fransa ha après á coneixe'ls, y 'ls resultats de las eleccions no poden ser més satisfactoris.

Los republicans han tret 844 consellers generals; los monárquichs no han pogut pasar de 411. Y hi ha ademés 181 puestos que han d' elegirse novament, per no haver tingut cap dels candidats que se 'ls disputavan lo número de vots qu' exigeix la llei perque l' elecció siga vàlida; pero desd' are pot assegurar-se que la gran majoria, sinó la totalitat de aquests puestos, está reservada als republicans.

De manera que als monárquichs francesos, la pomera se 'ls ha tornat castanyer.

Y en lloch de la desitjada poma han hagut de contentarse ab la gran castanya del sigle.

L' escena á Manresa. Epoca, 'l dia de Sant Ignasi del present any.

Los neos estavan moguts: la calor los fa anar drets, com las serps quan corren per entremitj de l' herba.

Després de una funció de iglesia, en que van predominar los crits de *Abaix las escuelas laicas*; y després de repartir unas fullas en las quals deyan qu' estavan resoltos á derramar fins l' última gota de sanch, van esparramar-se per la ciutat al crit de ¡Viva la Religión! ¡Viva Sant Ignaci de Loyolal! ¡Viva 'l Papa Reyl!, situant-se al peu de una de las escuelas laicas establerta en lo carrer de Sobre-roca.

Pero d' allá van tenir que tocar pirandó, davant de la actitud de alguns vehins y principalment dels socios de un centro republicá de aquells encontorns, que van ensenyarlos la cara.

Los neos sempre 'ls mateixos: disposats á derramar l' última gota de sanch... pero dels altres, si 'ls los portan lligats.

En quant á la séva... ni la primera.

A Amsterdam hi ha hagut grans desordres, á consecuencia de que aquell govern se proposava prohibir una festa bárbara, titulada: la festa de l' anguila.

La cosa consisteix en lligar una anguila viva en una corda, untarla de sabó, y passar corrent per sota de pressa á veure qui l' agafa.

Aquesta festa ha costat un gran número de morts y de ferits.

Allá 'l govern prohibeix la festa de l' anguila.

Y aquí es ell qui la fa.

Y 's queda sempre ab l' anguila.

Lo nou ministre de Hisenda 's diu Lopez Puigcerver y es un camachista acerrim.

Ha sigut president de la comissió de presupuestos, y com á tal defensava á péu y á caball 'ls plans de 'n Camacho.

Pero desde que es ministre diu que transigirá ab los castellans, en la qüestió de las devesas.

A la frase «clá y catalá» que tenim nosaltres, pot oposarse la de «clá y castellá» que tenen ells. O com si diguessem: dir una cosa y ferne un' altra.

Llegeixo en la correspondencia de un periódich local:

«L' última vegada que va estar en Sagasta á la Granja va voler veure al rey de nit y va quedar encantat.»

Are comprench perque aquest home no fa res.

Qüestió del encantament, qu' en cara li dura.

Y es probable que no 's desencanti fins lo dia que li donguin los passaports.

CARTAS DE FORA.—Dimecres passat va celebrarse á Granollers un enterro civil que 's va veure extraordinariament concorregut. No hi assistí la música perque 'l rector de aquella vila, Mossèn Pere (a) Ull-de vidre t'è amenassadas á las orquestas ab no ocuparlas á la iglesia y treballar en contra d' ellas en tots los pobles de la comarca, si arriban á concorre á cap acte de aquesta classe. Pero tant se val: ab música ó sense música la liberal població de Granollers assisteix als enterros civils y aixó es lo que al rector lo tréu de quici.

Nos escribuen de Sant Feliu de Llobregat: «Pél dia 9 del corrent está organizada una romeria per anar á l' ermita de la Salut, ab motiu de haver sortit de una malaltia 'l fabricant de aquesta vila D. Joan Bertrán. Los gastos de la romeria corren á cárrech dels treballadors de la fábrica. ¡Y diuhen que no hi ha feudalisme! Jo ja ho veig: lo Sr. Bertrán los paga 'l jornal, perque treballin y resin per ell!» La fábrica del Sr. Bertrán es de cotó. ¿No 'ls sembla á vostés que hauria de ser de llana?

UN NOU MINISTRE.

¡Ja soch dalt! Per fi 's realisan

aquells somnis de tants anys...

¡La cartera de ministre!

Bè me 'n ha costat d' afans.

Per ella hi donat més voltas

que estrelletas hi ha en lo cel;

hi cambiat trenta casacas,

hi suhat veneno y fel.

Hi fet dos cents mil discursos,

hi adorat idols de fanch,

hi apoyat lo inapoyable,

hi fet veure 'l negre blanch.

Pero al últim mos esforços

troban sa compensació:

hi pujat al ministeri

¡y endavant la professó!

¡Nada menos que ministre

de la Hisenda! ¡No es pas ré!

Lo ministre que maneja

las cireras... ¡Eche usté!

¡Ab quin aspecte més grave

dictaré disposicions,

venent lo que hi ha per vendre

é inventant contribucions!

Los pobles me tindrán tírria

y 'm malehrán lo cap...

Aquestas son las ganguetas

del ofici, ja se sab.

Mentres tant jo aniré en cotxe,

m' atiparé de turró,

costraré una bona paga

¡y endavant la professó!

Hi ha qui 's creu que de 'n Camacho

soch lo successor y hereu...

¡Infelissos papanatas!

Aviat us ho trobaréu.

Jo tinch prou ideas propias,

y 'l criteri prou segú,

y prou práctica dels números,

per aná á imitat ningú.

Vull sè un ministre modelo,

original y de pes,

d' aquest género de moda

que se 'n diu hispano-ingles.

Ja sè que tindré infelissos

que 'm farán la oposició;
pero jo tretze son tretze
i y endavant la professó!

Los pobres proteccionistas
que 's preparin á pati...
¡Vés si lo que han fet fins ara
m' ho vindrán a fè á n' á mit!
¡Vés si 'm deixaré convence
atenent observacions,
ni llegint llargas memorias,
ni rebent las comissions!

Ma lógica es inflexible
y no 's desvia per ré;
un bon ministre d' Hisenda
deu ser cego, com la Fé.
Procurá aumentá 'ls ingressos
sense cap contemplació,
no fer cas de crits ni llástimas
i y endavant la professó!

Lo poder es una roda
que volta sense descans:
avuy sou al candelero
y demà us trobéu cessants.
Per lo tant, res d' amohinar-se
ni ferse massa ilusions;
arreglaré 'l que passi
y lo demés son rahons.

Lluhié 'l traje de gala
llampant y galonejat,
me daré la bona vida
que la sort m' ha deparat.
Y si un dia 'l carro 's volca
y deixo de sè 'l que só
tindrè bona cessantia
i y endavant la professó!

C. GUMÀ.

tu un telegrama:

Lo duch de Montpensier se pro-
posa que 'l matrimoni regi espanyol
que viu separat á Fransa, habiti
desde 'l próxim mes de octubre
'l mateix palacio.»

D' aquí al octubre van dos mesos.
Me sembla que 'l marit y la muller de aquest
matrimoni no viuen tant lluny l' una del altre,
perque necessitin dos mesos per trobar-se.

Pero jo ja ho veig: se tracta de palacio. Y las cosas
de palacio van despacio.

Cada dia 's denuncia á nous periódichs. Tot just comensa
l' istiu y tot just comensa la broma.

¡Qué volen ferbil! Los conservadors, encare que 's
troban fora del poder, desitjan banyarse.

Y en Sagasta, agrahit á lo molt que han fet per ell,
procura que 's banyin ab aygua de rosas.

Lo que passa á Cádiz no tèn nom.

Hi ha allá una fabrica de gas cara, dolenta y extran-
gera.

Extrangerera havia de ser perque 'l govern la prote-
gis. Pero ¡y quina protecció! Se reuneixen los vehins y
forman una societat cooperativa per establir un' altra
fabrica, y 'l govern s' hi oposa resoltament.

Tot Cádiz protesta, y 'l govern cada dia més ferm.
Aixó ja fá mitj any que dura.

Are últimament la cosa s' ha agravat y 'ls gaditans
obran valls pèls carrers, per enterrar las canyerias.

—Per que 'ls feu aquests sots? los hi preguntan.

Y ells responen:

—Per enterrar al govern.

Quan en Moret se 'n va á la Granja acostuma á portá
un sombrero de color lila

A lo menos ell mateix s' ho coneix.

Los libre-cambistas espanyols son lilas del cap.

Estém en la época de las grans emocions. Tothom di-
miteix: las més graves celebratns se 'n ván á casa seva,
renunciant á la gloria y la fortuna.

Aquí tenen á n' en Lagartijo y á n' en Camacho.

En Lagartijo 's talla la quèta.

Y en Camacho 's talla las unglas.

Per fi 'l papa Lleó XIII s' ha determinat á enviar á
la Xina un cardenal en qualitat d' embaixador.

Per forsa 'ls xinos no se 'l podrán mirar sense ferse
un tip de riure, al veure la gran diferència que hi ha
entre un cardenal y un xinó.

En efecte: los xinos se deixan la qua, en lo mateix
siti en que 'ls cardenals s' hi deixan la corona.

En Cánovas se 'n ha anat á Alemania.

Y allá veurá á n' en Bismark.

Y posantse al seu costat, y amidantlo ab la vista
desde 'l cap fins als peus, exclamará:

Frente á frente y cara á cara
te contemplo sense pò:
tu Bismarck ets fill de mare
y fill de mare soch jo,
y haig de dirte are com are
que si ets monstruo, també 'n só.

Al pobre Camacho l' han tractat com á un trasto.
Pel primer conducto que va saber que li havia sigut
admesa la dimissió, sigué per la Gaceta. A n' ell,
no va enviarli en Sagasta ni un recado de atenció, ni
una paraula de consol.

Sr. Rius y Taulet, ja ho veu quinas bromas tèn 'l seu
ilustre jefe.

Ja ho sab: quan veji pelar la barba de 'n Camacho,
comensi á posarse las patillas en remull.

Un dato: lo Sr. Puigcerver figura en l' escola eco-
nomista y es un gran amich de 'n Moret.

¿Quán s' hi jugan que al cap-de-vall, Catalunya pa-
gara la festa?

Perque aquests triunfos se celebran sols de una
manera: fent un nou tractat de comers.

—Qué diuhen? ¿Que ja no quedan nacions per
ferne?

Oh, no s' apurin: en aquests casos quan no n' hi ha,
se 'n inventan.

Una gran idea.

En Montero Rios ha publicat un decret autorisant
la publicació de un Butlleti del moviment industrial.

¿Del moviment de la industria?

Es com si digessem: del moviment de un cadáver.

***

Si volen que 'l butlleti respongui al seu objecte, ja
cal que l' encabessin ab un anunci per l' istil:

†

D.ª INDUSTRIA ESPAÑOLA

ha subido al cielo

el 24 de julio de 1886.

Por falta de medios no se le hacen funerales. De
su cadáver se encargan los ingleses.

El duelo se despide en Inglaterra.

La reina regent mentres gronxava á una de las sévas
fillas ab un columpi, va distreure's fentse un nyanyo
al mitj del front.

Prenquin exemple las personas massa aficionadas á
columpiarse.

Cal aquí no columpiarse, ni en lo columpi de las
ilusions.

A lo millor un se fa un nyanyo.

Los monárquichs francesos cansats de barallarse ells
ab ells, tractan d' entendres de todas las passadas.

Com que no més hi ha un trono y encare imaginari,
y son alguns los que desitjan ocupar-lo, al últim s'
han dit:—Consultarém al país, y aquest que designi al
rey.

Res, una friolera: volen que 'l país se declari inca-
pacitat de governarse y voti contra si mateix.

Mare de Déu, y cóm degenera la monarquia al cap
de uns quants anys de República.

Aquí tenen los candidats francesos que fins are han
somiat coronas, y are somian truytas.

En uns exámens.

Un dels catedrátichs fá una pregunta al deixeble, y
aquest se queda tot cortat y sense saber que respondre.

—¿Lo perturba la pregunta? diu lo catedrátich.

Y 'l deixeble respon:

—No, senyor, la pregunta ray... Lo que 'm tèn ver-
daderament apurat, es la resposta.

Un jove que tèn un gran briá consulta al metje.

Y aquest li diu:

—Aixó es una erupció, que per l' aspecte tèn 'l ca-
rácter d' hereditaria.

—¿Y qué dech fer?

—Atacar lo mal en lo seu origen.

—Está bè, vosté recepti, y ja que la cosa es heredi-
taria, jo faré que 'l papá prengui las medicinas.

A LO INSERTAT EN IO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—I-ta-li-a-na.

2. CONVERSA.—Salat.

3. INTRINGULIS.—Pisa.

4. ROMBO.—

B
C E P
C L A U S
B E A T R I Z
P U R O S
S I S
Z

5. GEROGLÍFICH.—Dintre las bocas hi ha las dents.
Han endevinat todas las solucions los ciutadans Nap
Buf y Joan de l' Orga; 4 Un treballador, Anton dels
Ases y C. Corrons; 3 Manuel Guasch y J. M.ª Bernis;
2 J. Abril y Virgili y 1 no més Un fill de Catalunya.

XARADA.

Voldria fe un sonet que fos xarada
mes no n' acerto á escriure ni un sol mot,
sols cavilant molt rato tinch lo Tot

y encare es nom de dona, y no m' agrada.
Ja trobo que la quinta si es doblada
lo qu' es ma tersa-quarta dirli pot,

mes á mí aixó no 'm basta, aixó es un brot
y 'n necesito un ram per sè acabada.

Pro... juntas la primera y la segona
qu' es lo nom d' unas plantas vaig veyent;
que la tres quarta cinch es nom de dona
aixó també ja ho veig ben clarament;

mes... si veyent aixó busco 'l sonet
no cal que busqui més, no, ja 'l tinch fet.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

—Qu' es seu aquest tot que tot?
á una modista vaig dir,
y ella ni 'm va contestar
perque no fá tot de mí.

LLUMANERA DE SALA.

CONVERSA.

—Qué tal, com está Mercé?
—Ja ho pot veure, jo trempada
y ell?

—No ho vulgui sabé:
lo seu cosset tant m' agrada
que la estimo de debó.

—No digui re á ma germana
—¿Quina?

—La que vosté y jo
are havém nombrat, pabana.

J. ASMARATS.

TERS DE SÍLABAS.

... ..
... ..
... ..

Primera ratlla vertical y horizontal: nom de un pe-
riódich.—Segona: nom de un cétebre escritor del sí-
gle XVII.—Tercera: nom de un arbre.

CAMILO KLEK.

GEROGLÍFICH.

IIII

O

:

X

C. PILLO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Vitollza, Torrabous, A. Rosich, Un millonari de Mé-
jich y M. G.: Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans Pepet d' Esplugas, Un de la Vall d' Aran J. Sarp Cha-
yan, Angel Garcia, Un fill de Catalunya, J. Abril y Virgili, J. Ma-
ria Bernis, Manuel Guasch, Soci del Vallesa, J. Asmarats, Marqués
de Mirador, J. Staransa, Sió (a) Nas-Illarch y Un antich aficionat:

Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá Taumalapich: Esta bé —R Salés: Ja n' estavam enterats;
per aixó gracias.—Ll. Milla: La poesia Records esta molt bé; pero
es molt relliscosa: l' altra va bé —V. V.: La de voste no fila prou
bé.—F. Grama G.: Id. id. id.—R. Roura: L' una va bé; l' altra no.—
Miquel Bernat Xinxola: No recordém bayer rebut lo que 'ns in-
dica.—Ciudadans Barrina (Granollers) y U. R. R. (Sant Feliu): Que-
dan complacuts.

SINGLOTS POÉTICHS, AB NINOTS

¡COSAS DEL ONCLE!

JOGUINA EN UN ACTE, EN VERS Y EN CATALÁ

ORIGINAL DE

D. SERAFÍ PITARRA

ILUSTRAT PER M. MOLINÉ

Forma un elegant quadern de 32 páginas, ben imprés y val
sols 2 rals. Se ven en todas las librerias, kioscos y corres-
pondents de LA CAMPANA DE GRACIA.

LOPEZ, Editor.—Hambra del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Una alegria negra.

El guardián de la casa.

—Li he demanat que m'escudi
y 'm deixa á la polsaguera:

aquí tè, donchs la cartera,
y, adèu, jo me 'n vaig d' estudi.